

WYROK SĄDU PIERWSZEJ INSTANCJI (piąta izba w składzie powiększonym)
z dnia 14 kwietnia 2005 r.*

W sprawie T-88/01

Sniace SA, z siedzibą w Madrycie (Hiszpania), reprezentowana przez adwokatów
J. Baró Fuentes, Gómeza de Liaño y Botellę oraz F. Rodrígueza Carretera,

strona skarżąca,

przeciwko

Komisji Wspólnot Europejskich, reprezentowanej przez D. Triantafyllou oraz
J. Buendę Sierrę, działających w charakterze pełnomocników, z adresem do
doręczeń w Luksemburgu,

strona pozwana,

* Język postępowania: hiszpański.

popieranej przez

Republikę Austrii, reprezentowaną przez H. Dossiego i M. Burgstallera, działających w charakterze pełnomocników, z adresem do doręczeń w Luksemburgu,

przez

Lenzing Lyocell GmbH & Co. KG, z siedzibą w Heiligenkreuz im Lafnitztal (Austria),

i przez

Land Burgenland (Austria),

reprezentowane przez adwokata U. Soltésza,

interwencji,

mającej za przedmiot wniosków o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji 2001/102/WE z dnia 19 lipca 2000 r. dotyczącej pomocy państwa przyznanej przez Austrię na rzecz Lenzing Lyocell GmbH & Co. KG (Dz.U. 2001, L 38, str. 33),

SĄD PIERWSZEJ INSTANCJI WSPÓLNOT EUROPEJSKICH (piąta izba w składzie powiększonym),

w składzie: P. Lindh, prezes, R. García-Valdecasas, J.D. Cooke, P. Mengozzi i M.E. Martins Ribeiro, sędziowie,

sekretarz: J. Palacio González, główny administrator,

uwzględniając procedurę pisemną i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 17 czerwca 2004 r.,

wydaje następujący

Wyrok

Okoliczności faktyczne leżące u podstaw sporu

- 1 Sniace SA (zwana dalej „skarżącą”) jest hiszpańską spółką zajmującą się głównie produkcją i sprzedażą włókien sztucznych i syntetycznych, celulozy, włókien celulozy (włókien nieciągłych wiskozy), włókien ciągłych poliamidu, filcu nietkanego oraz siarczanu sodowego, jak również leśnictwem i koprodukcją energii elektrycznej.

- 2 Lenzing Lyocell GmbH & Co. KG (zwana dalej „LLG”) jest austriacką spółką zależną austriackiej spółki Lenzing AG, która produkuje w szczególności włókna wiskozy i modalu. LLG zajmuje się produkcją i sprzedażą lyocellu, nowego rodzaju włókna wytwarzanego z czystej naturalnej celulozy. Włókno to jest również produkowane przez brytyjską spółkę Courtaulds plc, która sprzedaje je pod nazwą „Tencel”.
- 3 W 1995 r. LLG rozpoczęła budowę fabryki w celu produkcji lyocellu w parku przemysłowym Heiligenkreuz-Szentgotthárd, usytuowanym w strefie przygranicznej pomiędzy Austrią a Węgrami. Fabryka znajduje się w austriackiej części strefy, w Land Burgenland.
- 4 W 1995 r. austriacki organ publiczny Wirtschaftsbeteiligungs AG (zwany dalej „WiBAG”) poinformował nieoficjalnie Komisję, że ma zamiar przyznać LLG pomoc publiczną na realizację projektu inwestycyjnego. Pismem z dnia 30 sierpnia 1995 r. Republika Austrii zawiadomiła Komisję, że pomoc ta zostanie przyznana w ramach programu pomocy regionalnej o numerze referencyjnym N 589/95, na który Komisja wyraziła zgodę pismem z dnia 3 sierpnia 1995 r. Pismem z dnia 5 października 1995 r. Komisja poinformowała Republikę Austrii, że indywidualne zgłoszenie pomocy planowanej w postaci subwencji nie było konieczne, ponieważ mieściła się ona w ramach programu pomocy, na który udzielono już zezwolenia, wzywając ją jednak do nieprzyznawania LLG pomocy w postaci gwarancji bez uprzedniego poinformowania Komisji.
- 5 W dniu 21 kwietnia 1997 r. władze austriackie skierowały do Komisji wnioski o współfinansowanie ze środków Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego (EFRR) dwóch dużych projektów inwestycyjnych w parku przemysłowym, które miały zostać zrealizowane przez Business Park Heiligenkreuz GmbH (zwaną dalej „BPH”) i Wirtschaftspark Heiligenkreuz Servicegesellschaft mbH (zwaną dalej „WHS”).

- 6 Z powodu informacji znajdujących się w tych wnioskach oraz w umowie zawartej w 1995 r. między Land Burgenland i LLG Komisja postanowiła zbadać ponownie sprawę dotyczącą pomocy przyznanej LLG. Po spotkaniu z władzami austriackimi i wymianie z nimi korespondencji podjęła decyzję o wpisaniu tej sprawy do rejestru pomocy niezgłoszonej. Następnie miały miejsce kolejne spotkania i wymiana korespondencji między Komisją a władzami austriackimi.
- 7 Pismem z dnia 29 października 1998 r. Komisja poinformowała rząd austriacki o swojej decyzji z dnia 14 października 1998 r. o wszczęciu postępowania przewidzianego w art. 93 ust. 2 Traktatu WE (obecnie art. 88 ust. 2 WE) w stosunku do różnych środków przyjętych przez władze austriackie na rzecz LLG (zwanej dalej „decyzją o wszczęciu postępowania”). Na przedmiotowe środki składały się poręczenia państwa za subwencje i pożyczki w wysokości 50,3 miliona EUR, zaoferowanie korzystnej ceny sprzedaży 120 hektarów terenu przemysłowego w wysokości 4,4 EUR za metr kwadratowy i gwarancje stałych cen podstawowych usług ogólnospołecznych przez 30 lat. Komisja nakazała rządowi austriackiemu, zgodnie z zasadami ustanowionymi przez Trybunał w wyroku z dnia 13 kwietnia 1994 r. w sprawach połączonych C-324/90 i C-342/90 Niemcy i Pleuger Worthington przeciwko Komisji, Rec. str. I-1173, aby udzielił jej pewnych informacji, po to, aby umożliwić jej zbadanie zgodności tych środków ze wspólnym rynkiem.
- 8 Komisja nakazała również rządowi austriackiemu, zgodnie z zasadami ustanowionymi przez Trybunał w wyroku z dnia 5 października 1994 r. w sprawie C-47/91 Włochy przeciwko Komisji, zwanej „Italgrani” (Rec. str. I-4635, pkt 21–24), aby udzielił jej informacji pozwalających na ocenę, czy określone inne środki przyjęte przez władze austriackie na rzecz LLG były objęte programem dozwolonej lub istniejącej pomocy. Poprzez publikację tego pisma w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich* z dnia 13 stycznia 1999 r. (Dz.U. C 9, str. 6) pozostałe państwa członkowskie i zainteresowane strony zostały poinformowane o wszczęciu postępowania i wezwane do przedstawienia ewentualnych uwag.

- 9 Rząd austriacki odpowiedział na pismo Komisji pismami z dnia 15 marca, 16 i 28 kwietnia 1999 r. Zjednoczone Królestwo i zainteresowane podmioty, w tym skarżąca (pismem z dnia 12 lutego 1999 r.) przedstawiły również swoje uwagi.
- 10 Po zbadaniu informacji udzielonych jej przez władze austriackie Komisja, pismem z dnia 14 lipca 1999 r., poinformowała rząd austriacki o swojej decyzji z dnia 23 czerwca 1999 r. w sprawie rozszerzenia postępowania wszczętego na podstawie art. 88 ust. 2 WE (zwanej dalej „decyzją o rozszerzeniu postępowania”) na cztery inne środki przyjęte na rzecz LLG. Chodziło o następujące środki: pomoc inwestycyjną ad hoc w wysokości 0,4 miliona EUR na zakup terenu, udział w kapitale o wartości 21,8 miliona EUR, który mógł być wypowiedziany dopiero po 30 latach i mający przynosić 1% zysku rocznie, pomoc w nieznaney wysokości dla przedsiębiorstwa na stworzenie własnej infrastruktury oraz pomoc na ochronę środowiska w wysokości 5,4 miliona EUR, która wydawała się być przyznana niezgodnie z programem istniejącej pomocy. Komisja wezwała rząd austriacki do przedstawienia uwag. Poprzez publikację tego pisma w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich* w dniu 4 września 1999 r. (Dz.U. C 253, str. 4) pozostałe Państwa Członkowskie i zainteresowane strony zostały poinformowane o rozszerzeniu postępowania i wezwane do przedstawienia ewentualnych uwag. Rząd austriacki przedstawił swoje uwagi pismem z dnia 4 października 1999 r. Zjednoczone Królestwo i zainteresowane podmioty, w tym skarżąca (pismem z dnia 4 października 1999 r.) przedstawiły również swoje uwagi. Pismami z dnia 25 lutego 2000 r. i z dnia 27 kwietnia 2000 r. rząd austriacki udzielił dodatkowych informacji.
- 11 W dniu 19 lipca 2000 r. Komisja przyjęła decyzję 2001/102/WE dotyczącą pomocy państwa przyznanej przez Austrię na rzecz LLG (Dz.U. 2001, L 38, str. 33, zwana dalej „zaskarżoną decyzją”).

12 Treść tej decyzji jest następująca:

„Artykuł 1

Pomoc, którą Austria przyznała na rzecz [...] (LLG) z Heiligenkreuz poprzez udzielenie poręczenia na kwotę 35,80 miliona EUR [poręczenie konsorcjum banków komercyjnych i państwowych w wysokości 21,8 miliona EUR i trzy poręczenia [...] (WHS) na kwoty 1,4 miliona EUR, 10,35 miliona EUR i 2,25 miliona EUR], jak również zaoferowanie ceny 4,4 EUR za metr kwadratowy na zakup 120 hektarów terenu przemysłowego, gwarancje stałych cen usług ogólnospołecznych ze strony Land [...] Burgenland oraz pomoc w nieznannej wysokości dla przedsiębiorstwa na stworzenie własnej infrastruktury nie stanowią pomocy państwa w rozumieniu art. 87 ust. 1 [WE].

Artykuł 2

Pomoc przyznana przez Austrię na rzecz LLG poprzez udzielenie przez WiBAG poręczenia na kwotę 14,5 miliona EUR jest zgodna z zatwierdzoną przez Komisję zasadą [o numerze referencyjnym] N 542/95 dotyczącą poręczeń.

Pomoc na ochronę środowiska w wysokości 5,37 miliona EUR jest zgodna z zatwierdzoną przez Komisję zasadą [o numerze referencyjnym] N 93/148 dotyczącą finansowania ochrony środowiska.

Artykuł 3

Pomoc indywidualna przyznana przez Austrię w wysokości 0,4 miliona EUR w postaci pomocy na zakup terenu i pomoc w wysokości 21,8 miliona EUR w postaci udziału w kapitale są zgodne ze wspólnym rynkiem.

Artykuł 4

Niniejsza decyzja jest skierowana do Republiki [Austrii]”.

Postępowanie

- 13 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 17 czerwca 2001 r. skarżąca wniosła niniejszą skargę.

- 14 Pismami złożonymi odpowiednio w dniu 6 czerwca, 16 lipca i 26 lipca 2001 r. LLG, Republika Austrii i Land Burgenland złożyły wniosek o dopuszczenie do udziału w niniejszym sporze w charakterze interwenientów popierających żądania Komisji.

- 15 Listem z dnia 16 października 2001 r. skarżąca wniosła o zarządzenie środków organizacji postępowania mających za przedmiot przedstawienie przez Komisję dokumentów wspomnianych w jej odpowiedzi na skargę i w zaskarżonej decyzji oraz określonych informacji, w szczególności dotyczących przedmiotowego rynku produktowego. W dniu 14 listopada 2001 r. Komisja została wezwana, w ramach środków organizacji postępowania, do przedstawienia niektórych z tych dokumentów. Zastosowała się do tego wezwania w wyznaczonym terminie.
- 16 Pismem z dnia 10 grudnia 2001 r. skarżąca wniosła o poufne traktowanie, w stosunku do LLG, Republiki Austrii i Land Burgenland, pewnych danych zawartych w załącznikach 14 i 15 do skargi.
- 17 Postanowieniem z dnia 18 lutego 2002 r. prezes piątej izby w składzie powiększonym rozpatrzył pozytywnie wnioski o dopuszczenie do udziału w sprawie w charakterze interwenientów i o poufne traktowanie.
- 18 W dniu 21 maja 2002 r. LLG i Land Burgenland złożyły wspólny wniosek interwencyjny.
- 19 W dniu 23 maja 2002 r. Republika Austrii złożyła swój wniosek interwencyjny.
- 20 Odpowiednio w dniach 19 lipca i 6 września 2002 r. Komisja i skarżąca złożyły uwagi w odpowiedzi na wnioski interwencyjne.
- 21 Po zapoznaniu się ze sprawozdaniem sędziego sprawozdawcy Sąd (piąta izba w składzie powiększonym) postanowił otworzyć procedurę ustną.

- 22 Na rozprawie, która odbyła się dnia 17 czerwca 2004 r., wysłuchane zostały wystąpienia stron i ich odpowiedzi na pytania Sądu.

Żądania stron

- 23 Skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie, że skarga jest dopuszczalna i zasadna;

- stwierdzenie nieważności art. 1 zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim Komisja stanowi, że udzielenie poręczenia na kwotę 35,8 miliona EUR nie stanowi pomocy państwa w rozumieniu art. 87 ust. 1 WE;

- stwierdzenie nieważności art. 2 zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim Komisja stanowi, że pomoc przyznana przez Republikę Austrii na rzecz LLG poprzez udzielenie przez WiBAG poręczenia na kwotę 14,5 miliona EUR jest zgodna z zatwierdzoną przez Komisję zasadą o numerze referencyjnym N 542/95 dotyczącą poręczeń;

- stwierdzenie nieważności art. 3 zaskarżonej decyzji;

- ewentualnie, stwierdzenie nieważności art. 1 zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim Komisja stanowi, że gwarancje stałych cen usług ogólnospołecznych ze strony Land Burgenland oraz pomoc w nieznaney wysokości dla przedsiębiorstwa na stworzenie własnej infrastruktury nie stanowią pomocy państwa w rozumieniu art. 87 ust. 1 WE;

  - obciążenie Komisji kosztami postępowania.
- 24 W swojej replice skarżąca wnosi do Sądu również o stwierdzenie nieważności art. 2 zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim Komisja stanowi, że pomoc na ochronę środowiska w wysokości 5,37 miliona EUR jest zgodna z zatwierdzoną przez Komisję zasadą o numerze referencyjnym N 93/148 dotyczącą finansowania ochrony środowiska.
- 25 Komisja wnosi do Sądu o:
- odrzucenie nieudowodnionych zarzutów i nowych zarzutów powołanych przez skarżącą jako niedopuszczalnych;

  - w każdym razie oddalenie skargi w całości jako bezzasadnej;

  - obciążenie skarżącej kosztami postępowania.

26 Interwenienci wnoszą do Sądu o:

- odrzucenie skargi jako niedopuszczalnej, a w każdym razie jako bezpodstawnej;

- obciążenie skarżącej kosztami postępowania.

W przedmiocie dopuszczalności

Argumenty stron

- 27 Interwenienci podnoszą zarzut niedopuszczalności skargi, utrzymując, że zaskarżona decyzja nie dotyczy indywidualnie skarżącej.
- 28 Republika Austrii przypomina, że w dziedzinie kontroli pomocy państwa decyzja Komisji kończąca postępowanie wszczęte na podstawie art. 88 ust. 2 WE dotyczy indywidualnie przedsiębiorstw wtedy, gdy za ich przyczyną została złożona skarga do Komisji, która doprowadziła do wszczęcia tego postępowania, i gdy przedstawiły one swoje uwagi oraz gdy te uwagi miały wpływ na przebieg postępowania, jeżeli środek pomocowy będący przedmiotem tej decyzji ma znaczący wpływ na ich pozycję rynkową (wyrok Trybunału z dnia 28 stycznia 1986 r. w sprawie 169/84 COFAZ i in. przeciwko Komisji, Rec. str. 391, pkt 24 i 25).

- 29 Republika Austrii uważa, po pierwsze, że okoliczność, iż skarżąca może być zainteresowanym podmiotem w rozumieniu art. 88 ust. 2 WE, nie nadaje jej legitymacji czynnej w postępowaniu przeciwko zaskarżonej decyzji. Przypomina, że zgodnie z orzecznictwem jedynie decyzja Komisji odmawiająca wszczęcia przewidzianej w art. 88 ust. 2 WE fazy wyjaśniającej w odniesieniu do pomocy może dotyczyć indywidualnie osoby fizycznej lub prawnej z powodu jej statusu zainteresowanego podmiotu (wyrok Sądu z dnia 15 września 1998 r. w sprawie T-11/95 BP Chemicals przeciwko Komisji, Rec. str. II-3235, pkt 88 i 89). W tym przypadku bowiem jedynie możliwość zakwestionowania tej decyzji przed sądem wspólnotowym może zapewnić tej osobie poszanowanie przysługujących jej gwarancji proceduralnych (ww. wyrok w sprawie BP Chemicals przeciwko Komisji, pkt 89). Z drugiej strony, gdy — tak jak w niniejszej sprawie — Komisja wydała decyzję po zakończeniu fazy wyjaśniającej, zainteresowane strony skorzystały w rzeczywistości ze swoich gwarancji proceduralnych, co oznacza, że nie można uważać jedynie z powodu ich statusu zainteresowanych podmiotów, jakoby decyzja ta dotyczyła ich indywidualnie.
- 30 Republika Austrii dodaje, że przewidziany w art. 88 ust. 2 WE udział skarżącej w postępowaniu nie wystarcza do zindywidualizowania jej w sposób analogiczny do adresata zaskarżonej decyzji (wyrok Sądu z dnia 11 lutego 1999 r. w sprawie T-86/96 Arbeitsgemeinschaft Deutscher Luftfahrt-Unternehmen i Hapag-Lloyd przeciwko Komisji, Rec. str. II-179, pkt 50). Z orzecznictwa wynika bowiem, że w dziedzinie pomocy państwa udział w tym postępowaniu stanowi, w niektórych przypadkach, jedynie jedną z okoliczności pozwalających na ustalenie, że decyzja, o której stwierdzenie nieważności wnosi osoba fizyczna lub prawna, dotyczy jej indywidualnie (ww. wyrok w sprawie COFAZ i in. przeciwko Komisji, pkt 25 i postanowienie Sądu z dnia 18 lutego 1998 r. w sprawie T-189/97 Comité d'entreprise de la Société française de production i in. przeciwko Komisji, Rec. str. II-335, pkt 44).
- 31 Po drugie, Republika Austrii utrzymuje, że skarżąca nie może opierać swojego argumentu na okoliczności, że na jej interesy ma wpływ przyznanie spornej pomocy w rozumieniu wyroku Trybunału z dnia 14 listopada 1984 r. w sprawie 323/82 Intermills przeciwko Komisji, Rec. str. 3809, pkt 16. Powołany fragment tego wyroku nie dotyczy bowiem legitymacji czynnej.

32 Po trzecie, Republika Austrii uważa, że skarżąca nie udowodniła, jakoby zaskarżone środki miały znaczący wpływ na jej pozycję rynkową. Przypomina, że środki te dotyczą wyłącznie budowy fabryki produkcji lyocellu — produktu, którego skarżąca nie wytwarza. Dodaje, że pomiędzy tym produktem a produktami skarżącej nie ma żadnego związku konkurencyjnego. Uważa w szczególności, że Komisja słusznie uznała w zaskarżonej decyzji, że włókna wiskozy i lyocell należą do różnych rynków.

33 Odnosnie do tego ostatniego punktu Republika Austrii twierdzi, po pierwsze, że z punktu widzenia nabywców włókna lyocellu i włókna wiskozy nie są substytutatywne. Na poparcie swojego twierdzenia podnosi, że lyocell ma szczególne cechy, które odróżniają go od wiskozy, takie jak wysoka wytrzymałość w suszeniu i na wilgoć, niewielkie jedynie zbieganie się w wodzie, duża podatność na absorbowanie barwników, miękkość w dotyku, podobieństwo do jedwabiu i możliwość mieszania go z innymi włóknami tekstylnymi. Jego szczególne „cechy powierzchniowe” i tendencja do fibrylacji pozwalają na tworzenie nowych produktów o nowych właściwościach, których nie można byłoby uzyskać przy użyciu włókien wiskozy, takich jak efekt „marmurkowy” albo „skórki brzoskwini”. Ponadto w niektórych dziedzinach, w których używa się lyocellu, przykładowo przy produkcji denimu, użycie włókien wiskozy byłoby technicznie niemożliwe. Wysoka wytrzymałość lyocellu zapewnia mu szczególnie wysoką produktywność w przędzalnictwie i tkactwie. Ponieważ produkcja lyocellu jest droższa, produkt ten jest przeznaczony do segmentów rynku, gdzie towary są lepszej jakości i droższe. Republika Austrii odwołuje się również do pewnych stwierdzeń, które poczyniła Komisja w decyzji z dnia 17 października 2001 r. w sprawie COMP/M.2187 — CVC przeciwko Lenzing.

34 Z drugiej strony, Republika Austrii stwierdza, że metody produkcji lyocellu i włókien wiskozy są całkowicie różne. Produkcja wiskozy opiera się na procesie przemiany chemicznej, podczas gdy lyocell uzyskuje się na podstawie metody fizycznej, to znaczy przy użyciu roztworu wodnego tlenku azotanometylometyloksyetanu (NMMO). Podkreśla, że proces produkcji lyocellu wymagał przeprowadzenia znaczących badań i że jest mniej szkodliwy dla środowiska od procesu produkcji włókien wiskozy, który wymaga znacznego użycia wielu substancji chemicznych.

Precyzuje, że „nowa technologia stosowana przy produkcji włókien [l]yocellu charakteryzuje się [...] mniejszą liczbą etapów produkcji, krótszymi terminami, mniejszym użyciem substancji chemicznych i zamkniętymi cyklami produkcji”.

- 35 Republika Austrii dodaje, że nie należy przypisywać utraty udziałów w rynku i spadku obrotu, na które powołuje się skarżąca, przyznaniu spornej pomocy na rzecz LLG, ale finansowym i gospodarczym trudnościami i wysokiemu zadłużeniu skarżącej przez wiele lat na początku lat 90. Odsyła w tym względzie do decyzji Komisji 1999/395/WE z dnia 28 października 1998 r. dotyczącej pomocy państwa przyznanej przez Królestwo Hiszpanii na rzecz Sniace SA, z siedzibą w Torrelavega (Kantabria) (Dz.U. 1999, L 149, str. 40).
- 36 LLG i Land Burgenland podnoszą, że LLG i skarżąca nie konkurują ze sobą, gdyż ta druga nie działa w sektorze produkcji lyocellu. Przywołują w tym względzie te same, opisanie wyżej argumenty, które przedstawiła Republika Austrii.
- 37 W swojej duplice Komisja wzywa Sąd do rozważenia z urzędu kwestii legitymacji czynnej skarżącej w celu ustalenia, czy zachodzi niedopuszczalność skargi ze względu na bezwzględne przeszkody procesowe. Wyraża ona poważne wątpliwości co do okoliczności, jakoby zaskarżone środki miały znaczący wpływ na konkurencyjną pozycję skarżącej, gdyż dotyczą one wyłącznie produkcji lyocellu, który należy do rynku odrębnego od rynku wiskozy. Podkreśla ona w szczególności, że cena lyocellu jest znacznie wyższa od ceny włókien wiskozy i że te dwa rodzaje włókien nie mają takiego samego przeznaczenia. Ponadto Komisja zauważa, że skarżąca w uwagach, które przedstawiła w toku postępowania poprzedzającego wniesienie skargi, jedynie „powtórzyła wątpliwości zawarte w decyzji [o wszczęciu postępowania]”.

- 38 Skarżąca przede wszystkim przypomina, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem interwenient nie ma legitymacji do podniesienia zarzutu niedopuszczalności skargi, jeżeli zarzut ten nie został podniesiony w żądaniach strony pozwanej (wyroki Sądu z dnia 27 listopada 1997 r. w sprawie T-290/94 Kaysersberg przeciwko Komisji, Rec. str. II-2137, pkt 76 i z dnia 21 stycznia 1999 r. w sprawach połączonych T-185/96, T-189/96 i T-190/96 Riviera Auto Service i in. przeciwko Komisji, Rec. str. II-93, pkt 25). Pozostawia do decyzji Sądu kwestię rozważenia z urzędu niedopuszczalności skargi z powodu braku legitymacji czynnej.
- 39 Skarżąca następnie utrzymuje, że zaskarżona decyzja dotyczy jej bezpośrednio i indywidualnie.
- 40 W odniesieniu do warunku, że decyzja musi dotyczyć indywidualnie danej osoby, skarżąca podkreśla, po pierwsze, że uczestniczyła aktywnie w postępowaniu poprzedzającym wniesienie skargi poprzez przedstawienie uwag na piśmie.
- 41 Po drugie, skarżąca podnosi, że przyznanie na rzecz LLG spornej pomocy miało dla niej niekorzystne skutki, „zgodnie z orzecznictwem Trybunału, w szczególności w [ww.] wyroku [...] w sprawie Intermills przeciwko Komisji”.
- 42 Po trzecie, skarżąca uważa, że środki te spowodowały utratę przez nią korzyści „w postaci utraty udział[ów] w rynku, spadku obrotu i zmniejszenia wartości niematerialnych”. W celu wykazania istnienia i zasięgu tej szkody odsyła do notatki zawartej w załączniku 14 do skargi.

43 W notatce tej skarżąca czyni następujące uwagi:

- europejski i światowy rynek wiskozy cechuje zmniejszenie mocy produkcyjnej i konsumpcji;

- sytuacji tej „nie sprzyja stworzenie nowego substytutynego przemysłu, który korzysta z preferencyjnego finansowania europejskiego”;

- „[l]yocell jest wykorzystywany albo zamiast włókien tradycyjnej wiskozy, albo zamiennie z nią, uzyskując jednocześnie mniej lub bardziej znaczącą przewagę nad konkurencją”;

- podaż lyocellu produkowanego przez LLG odpowiada 3,5% europejskiego rynku wiskozy;

- „[n]ie ulega wątpliwości, że podaż odpowiadająca 3,5% rynku implikuje zmianę cen, warunków itp., tym bardziej że — z powodu kosztu inwestycji/amortyzacji — może konkurować w nieuczciwy sposób ze szkodą dla innych włókien mających gorszą pozycję gospodarczą i stąd mogących przynieść straty, podczas gdy włókna [l]yocellu, które nie muszą zostać zamortyzowane, mogą przynosić zyski”;

- skarżąca zatem zaprzestała produkcji, a więc i sprzedaży, następujących wielkości wiskozy: [...] ¹ ton w 1997 r., [...] ton w 1998 r., [...] ton w 1999 r., [...] ton w 2000 r., a od 2001 r. przewidziane jest zmniejszenie o [...] ton rocznie;

- jest to równe utracie dochodów netto w wysokości [...] peset hiszpańskich (ESP) w 1997 r., [...] ESP w 1998 r., [...] ESP w 1999 r., [...] ESP w 2000 r., [...] ESP zgodnie z przewidywaniami na 2001 r. oraz [...] ESP w latach 2001-2007;

- podaż lyocellu produkowanego przez LLG spowodowała również „zmianę cen na rynku o co najmniej [...]%”, czyli poniesienie przez skarżącą następujących strat: [...] ESP w 1997 r., [...] ESP w 1998 r., [...] ESP w 1999 r., [...] ESP w 2000 r., [...] ESP zgodnie z przewidywaniami na 2001 r. oraz [...] ESP w latach 2002 — 2007;

- ponadto LLG co roku wprowadza na rynek „kanałami sprzedaży specjalnej, które następnie sprzedają po szczególnie niskich cenach”, około 1000 ton „podproduktów” (czyli „produktów substandardowych”), co zmusiło skarżącą do obniżenia cen „produktów tej samej jakości”;

- spowodowało to utratę przez skarżącą dochodów w wysokości [...] ESP rocznie.

1 — Dane poufne ukryte.

- 44 W swojej replice skarżąca powołuje się na okoliczność, że LLG produkuje i sprzedaje, opatrzony znakiem towarowym „Pro-Viscose”, produkt stworzony z mieszanki wiskozy i lyocellu (zwany dalej „prowiskozą”) i podkreśla, że produkt ten konkuruje z wiskożą. Z notatki dołączonej do repliki wynika, że LLG zaoferowała wielu klientom skarżącej prowiskożę „w cenie zbliżonej do ceny tradycyjnej wiskozy”.
- 45 W swoich uwagach przedstawionych w odpowiedzi na wnioski interwencyjne skarżąca utrzymuje, że jest ona „niezaprzeczalnie” przedsiębiorstwem konkurującym z LLG. Włókna wiskozy, które produkuje, konkurują bowiem bezpośrednio z produktami wytwarzanymi przez LLG, to jest z lyocellem, „substandardowym lyocellem” i prowiskożą. Na poparcie tego ostatniego twierdzenia skarżąca przedstawia ekspertyzę przeprowadzoną przez „niezależnego konsultanta”, F. Marsala Amenósa oraz poświadczenie „niezależnego pośrednika”, spółki Manfib Sas. Ich zdaniem, lyocell jest jedynie „ulepszonym włóknem wiskozy”, „w większości zastosowań” sybstytytywnym w stosunku do niej. Skarżąca przyznaje, że koszt włókien lyocellu jest wyższy od kosztu włókien wiskozy i uważa, że prowiskoża została stworzona po to, aby „zrećcznie ominąć ten problem”. Podkreśla ona w tym zakresie, że LLG wprowadziła na rynek, biorąc pod uwagę wyższą cenę lyocellu, prowiskożę i „substandardowy [l]yocell (gorszej jakości)” w „cenach zbliżonych do cen wiskozy”. Dodaje, że włókna lyocellu zdobyły ważną część, to znaczy pomiędzy 5 a 10%, europejskiego rynku ciętych włókien celulozowych, zaopatrywanego wcześniej wyłącznie przez europejskich producentów wiskozy.
- 46 Podczas rozprawy skarżąca podniosła, że LLG wprowadziła na rynek „substandardowy lyocell” dla określonych zastosowań (filtry papierosów, wilgotne ścierki, szmatki itp). Wskazała również, że lyocell jest produktem lepszej jakości od wiskozy, w szczególności jeżeli chodzi o jego wytrzymałość, że ma pewne właściwości techniczne oraz że cena „czystego lyocellu” jest wyższa od ceny wiskozy. W odniesieniu do tej ostatniej kwestii sprecyzowała, że lyocell może być oferowany po cenach konkurencyjnych wobec cen wiskozy, gdy zostanie zmieszany z innymi produktami.

- 47 Na koniec skarżąca przyznaje, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem sama okoliczność, że akt może mieć wpływ na stosunki konkurencji istniejące na danym rynku, nie wystarcza, aby akt ten uznać za dotyczący bezpośrednio i indywidualnie każdego podmiotu gospodarczego mającego jakikolwiek związek konkurencyjny z adresatem aktu (wyrok Trybunału z dnia 10 grudnia 1969 r. w sprawach połączonych 10/68 i 18/68 Eridania i in. przeciwko Komisji, Rec. str. 459, pkt 7). Niemniej jednak kładzie ona nacisk na okoliczność, że na rynku przedmiotowych produktów istnieje jedynie ograniczona liczba producentów [jej zdaniem, w segmencie rynku obejmującym włókna nieciągłe wiskozy o zwykłej jakości („commodity viscose staple fibres”) działa jedynie pięciu wytwórców, a na rynku przędzonej wiskozy farbowanej („spundyed viscose staple fibres”) — trzech] i że projekt inwestycyjny spowoduje poważny wzrost mocy produkcyjnej.
- 48 W odniesieniu do warunku, zgodnie z którym decyzja musi dotyczyć bezpośrednio danej osoby, skarżąca podnosi, że zaskarżona decyzja pozostawiła w całości wszystkie skutki zaskarżonych środków, podczas gdy ona zwróciła się do Komisji o wydanie decyzji je znoszącej lub zmieniającej (ww. wyrok w sprawie COFAZ i in. przeciwko Komisji, pkt 30 i wyrok Sądu z dnia 6 lipca 1995 r. w sprawach połączonych od T-447/93 do T-449/93 AITEC i in. przeciwko Komisji, Rec. str. II-1971, pkt 41).

Ocena Sądu

- 49 Należy przypomnieć, że zgodnie z art. 40 akapit czwarty Statutu Trybunału Sprawiedliwości wniosek interwencyjny nie może mieć innego przedmiotu niż poparcie jednej ze stron. Ponadto zgodnie z art. 116 § 3 regulaminu Sądu interwenant akceptuje stan sprawy, w jakim się ona znajduje w chwili jego wstąpienia.
- 50 W swoich żądaniach Komisja ograniczyła się do wniesienia o oddalenie skargi co do istoty i nie zakwestionowała legitymacji czynnej skarżącej.

- 51 Republika Austrii, LLG i Land Burgenland jako interwenienci nie mają więc legitymacji do powołania zarzutu niedopuszczalności skargi.
- 52 Jednakże, zgodnie z utrwalonym orzecznictwem, Sąd może, na mocy art. 113 regulaminu, w każdym czasie rozważyć z urzędu, czy zachodzi niedopuszczalność skargi ze względu na bezwzględne przeszkody procesowe, w tym przeszkody powołane przez interwenientów (wyroki Sądu z dnia 22 października 1996 r. w sprawie T-266/94 Skibsvaerftsforeningen i in. przeciwko Komisji, Rec. str. II-1399, pkt 40; z dnia 24 października 1997 r. w sprawie T-239/94 EISA przeciwko Komisji, Rec. str. II-1839, pkt 26 i z dnia 17 czerwca 1998 r. w sprawie T-174/95 Svenska Journalistförbundet przeciwko Radzie, Rec. str. II-2289, pkt 79; zob. również podobnie wyroki Trybunału z dnia 11 lipca 1990 r. w sprawach połączonych C-305/86 i C-160/87 Neotype Techmashexport przeciwko Komisji i Radzie, Rec. str. I-2945, pkt 18; z dnia 24 marca 1993 r. w sprawie C-313/90 CIRFS i in. przeciwko Komisji, Rec. str. I-1125, pkt 23 i z dnia 15 czerwca 1993 r. w sprawie C-225/91 Matra przeciwko Komisji, Rec. str. I-3203, pkt 13).
- 53 W niniejszym przypadku niedopuszczalność skargi, na którą powołują się interwenienci, ma związek z istnieniem bezwzględnych przeszkód procesowych w zakresie, w jakim dotyczy legitymacji czynnej skarżącej (zob. podobnie postanowienie Trybunału z dnia 5 lipca 2001 r. w sprawie C-341/00 P Conseil national des professions de l'automobile i in. przeciwko Komisji, Rec. str. I-5263, pkt 32 i ww. wyrok w sprawie EISA przeciwko Komisji, pkt 27). Sąd może więc rozważyć z urzędu, czy niedopuszczalność ta zachodzi.
- 54 Należy przypomnieć w tym względzie, że zgodnie z art. 230 akapit czwarty WE każda osoba fizyczna lub prawna może wnieść, na tych samych warunkach, skargę na decyzje, których jest adresatem, oraz na decyzje, które mimo przyjęcia w formie rozporządzenia lub decyzji skierowanej do innej osoby dotyczą jej bezpośrednio i indywidualnie. Skoro zaskarżona decyzja była skierowana do Republiki Austrii, należy zbadać, czy skarżąca spełnia te dwa warunki.
- 55 Należy przypomnieć w odniesieniu do kwestii, czy zaskarżona decyzja dotyczy skarżącej indywidualnie, że z utrwalonego orzecznictwa wynika, iż podmioty inne

niż adresaci decyzji mogą utrzymywać, iż decyzja ta dotyczy ich indywidualnie, tylko wtedy, gdy ma ona wpływ na ich sytuację ze względu na szczególne dla nich cechy charakterystyczne lub na sytuację faktyczną, która odróżnia je od wszelkich innych osób i w związku z tym indywidualizuje w sposób podobny jak adresata decyzji (wyroki Trybunału z dnia 15 lipca 1963 r. w sprawie 25/62 Plaumann przeciwko Komisji, Rec. str. 197, pkt 223; z dnia 23 maja 2000 r. w sprawie C-106/98 P Comité d'entreprise de la Société française de production i in. przeciwko Komisji, Rec. str. I-3659, pkt 39 i wyrok Sądu z dnia 27 kwietnia 1995 r. w sprawie T-435/93 ASPEC i in. przeciwko Komisji, Rec. str. II-1281, pkt 62).

- 56 Gdy chodzi w szczególności o dziedzinę pomocy państwa, uznano, że decyzja Komisji kończąca postępowanie wszczęte na podstawie art. 88 ust. 2 WE w sprawie pomocy indywidualnej dotyczyła indywidualnie, poza przedsiębiorstwem — beneficjentem pomocy, przedsiębiorstw konkurujących z nim, które brały aktywny udział w tym postępowaniu, o ile środek pomocowy będący przedmiotem zaskarżonej decyzji ma znaczący wpływ na ich pozycję rynkową (ww. wyrok w sprawie COFAZ i in. przeciwko Komisji, pkt 25).
- 57 Przedsiębiorstwo nie może więc powoływać się jedynie na swój status konkurenta przedsiębiorstwa — beneficjenta pomocy, ale musi ponadto udowodnić, uwzględniając stopień swojego ewentualnego udziału w postępowaniu i znaczenie wpływu środka na jego pozycję rynkową, że znajduje się ono w sytuacji, która indywidualizuje je w sposób podobny jak adresata decyzji (ww. wyrok w sprawie Comité d'entreprise de la Société française de production i in. przeciwko Komisji, pkt 41).
- 58 W niniejszym przypadku należy zbadać, w jakim stopniu udział skarżącej w postępowaniu wszczętym na podstawie art. 88 ust. 2 WE i wpływ środka na jej pozycję rynkową mogą ją zindywidualizować zgodnie z art. 230 WE.

- 59 Po pierwsze, należy stwierdzić, że rola skarżącej w postępowaniu poprzedzającym wniesienie skargi do sądu była drugorzędna. Nie złożyła ona bowiem do Komisji żadnej skargi. Ponadto wydaje się, że uwagi, które przedstawiła w pismach z dnia 12 lutego i 4 października 1999 r. nie miały znaczącego wpływu na przebieg tego postępowania (zob. podobnie ww. wyrok w sprawie COFAZ i in. przeciwko Komisji, pkt 24). W uwagach z dnia 12 lutego 1999 r. skarżąca powtarza jedynie w ogólnym zarysie pewne stwierdzenia, które Komisja poczyniła w decyzji o wszczęciu postępowania, komentując je zwięźle bez przedstawienia żadnego konkretnego dowodu. Podobnie w uwagach z dnia 4 października 1999 r. ogranicza się do stwierdzenia, bez sprecyzowania lub przedstawienia jakiegokolwiek dowodu, że środki, o których mowa w decyzji o rozszerzeniu postępowania, stanowią pomoc państwa i że powinny być uznane za niezgodne ze wspólnym rynkiem.
- 60 Po drugie, gdy chodzi o znaczenie wpływu środka na pozycję rynkową skarżącej, należy przypomnieć tytułem wstępu, że, jak to wynika z pkt 28 ww. wyroku w sprawie COFAZ i in. przeciwko Komisji, do sądu wspólnotowego nie należy orzekanie w definitywny sposób, na etapie badania dopuszczalności skargi, o stosunkach konkurencji pomiędzy skarżącą a przedsiębiorstwem — beneficjentem pomocy. W tym kontekście to skarżąca powinna wskazać w należyty sposób przyczyny, dla których decyzja Komisji może zaszkodzić jej uzasadnionym interesom poprzez znaczący wpływ na jej pozycję na rynku właściwym.
- 61 Ponadto należy podnieść, że w niniejszej sprawie środki, o których mowa w zaskarżonej decyzji, dotyczą wyłącznie fabryki produkcji lyocellu i że nie ulega wątpliwości, iż skarżąca nie produkuje tego typu włókien i nie planuje tego czynić w przyszłości.
- 62 Mimo to skarżąca powołuje trzy argumenty w celu udowodnienia, że zaskarżona decyzja może mieć znaczący wpływ na jej pozycję rynkową.

- 63 Po pierwsze, w swojej skardze powołuje się zasadniczo na okoliczność, że wiskoza i lyocell bezpośrednio, ze sobą konkurują.
- 64 Jako że nie ma potrzeby na etapie badania dopuszczalności skargi ustalić w definitywny sposób definicji właściwego rynku produktowego, wystarczy stwierdzić, że różne elementy akt sprawy osłabiają to twierdzenie.
- 65 Z jednej strony, lyocell ma szczególne cechy fizyczne, które odróżniają go wyraźnie od włókien wiskozy. Skarżąca podnosi bowiem wyraźnie w pkt 23 skargi, że „[l]yocell jest tkaniną o pochodzeniu naturalnym i ulega rozkładowi naturalnemu, [że] używany rozpuszczalnik nie jest toksyczny, jest wielokrotnego użytku, spełnia normy dotyczące braku substancji toksycznych, jest szczególnie wytrzymały tak [w] kondycjonowaniu, [jak i na] wilgoć i zbiega się jedynie w niewielkim stopniu”. Podobnie podczas rozprawy przyznała, że lyocell ma „przewagę na płaszczyźnie technicznej”, jest lepszej jakości niż włókna wiskozy i jest bardzo wytrzymały. Ponadto nie zakwestionowała ona, że lyocell cechuje skłonność do fibrylacji, co pozwala na wytwarzanie doskonale drapujących się tkanin jedwabistych w dotyku. Skarżąca stwierdziła jedynie, odnośnie do tej ostatniej właściwości lyocellu, że „wyszła z mody i nie jest [...] już dziś ceniona” (pkt 26 skargi).
- 66 Twierdzenie skarżącej, zgodnie z którym lyocell jest substytutowy w odniesieniu do wiskozy „w większości zastosowań” nie jest przekonujące. W szczególności „ekspertyza” przeprowadzona przez „niezależnego konsultanta” dołączona przez nią do uwag przedstawionych w odpowiedzi na wnioski interwencyjne w celu poparcia tego twierdzenia nie jest rozstrzygająca. Jest to bowiem jedynie jednostronicowy dokument, który zawiera tylko kilka ustępów i bardzo powierzchowną analizę problemu. Dokument ten zawiera ponadto wyraźnie niedokładne twierdzenia, takie jak duże podobieństwo pomiędzy procesami produkcji i właściwościami lyocellu i włókien wiskozy (zob. pkt 65 powyżej i pkt 69 poniżej). Odnośnie do poświadczenia

„niezależnego pośrednika”, które skarżąca również dołączyła do uwag przedstawionych w odpowiedzi na wnioski interwencyjne, dowodzi ono co najwyżej, że dla pewnych szczególnych zastosowań niektórzy klienci skarżącej zastąpili wiskozę lyocellem lub prowiskożą w swoich produktach.

- 67 Ponadto twierdzeniu skarżącej przeczy oświadczenie LLG złożone podczas pewnego sympozjum, które skarżąca powołuje na poparcie swojej tezy (pkt 30 skargi i załącznik 14 do skargi) i zgodnie z którym lyocell stanowi „włókno uzupełniające, którego zastosowania są różne”.
- 68 Z drugiej strony, nie ulega wątpliwości, że cena lyocellu jest znacznie wyższa od ceny włókien wiskozy. Skarżąca wyraźnie zgodziła się z tą okolicznością, tak w swoich pismach (pkt 26 skargi i pkt 77 i 78 uwag przedstawionych w odpowiedzi na wnioski interwencyjne), jak i podczas rozprawy. Przyznała zatem wielokrotnie, że lyocell może być sprzedawany po cenach konkurencyjnych w stosunku do cen włókien wiskozy jedynie wtedy, gdy został zmieszany z innymi produktami.
- 69 Wreszcie, zgodnie z oświadczeniami samej skarżącej, proces produkcji lyocellu i proces produkcji włókien wiskozy znacznie się różnią. Wskazuje ona bowiem w pkt 23 skargi, że „do produkcji [l]yocellu [...] używa się rozpuszczalnika celulozy (rodzaj NMMO), podczas gdy produkcja klasycznej wiskozy zawiera etapy merceryzacji i ksantogenyzacji ” oraz że „w porównaniu z procesem produkcji klasycznej wiskozy, [...] [l]yocell [produkuje się] używając rozpuszczalnika zamiast przechodzenia przez tradycyjne etapy produkcji wiskozy”. Ponadto w pkt 36 repliki skarżąca podnosi, że „z punktu widzenia metody produkcji zgadza [..] się z twierdzeniem Komisji, że lyocell jest produkowany metodami innymi niż tradycyjne metody wytwarzania wiskozy”.

- 70 W każdym razie, gdyby nawet założyć, że lyocell i włókna wiskozy bezpośrednio ze sobą konkurują, należy stwierdzić, że twierdzenia zawarte w pismach skarżącej, a w szczególności w notatce znajdującej się w załączniku 14 do skargi nie dowodzą w wystarczający sposób znaczącego wpływu zaskarżonej decyzji na pozycję rynkową skarżącej. Twierdzenia zawarte w tej notatce opierają się bowiem na w żaden sposób nieudowodnionych założeniach, takich jak okoliczność, że produkcja lyocellu zastąpiła od 1997 r. w całości produkcję wiskozy i że jest ona przeznaczona wyłącznie na rynek europejski. Ponadto w tej notatce skarżąca stwierdza, że ze względu na fakt, iż „podaż lyocellu [produkowanego przez LLG] odpowiada 3,5% rynku”, zaprzestała ona od 1997 r. produkcji, a więc i sprzedaży, pewnych ilości wiskozy. Nie popiera tej tezy jednakże jakikolwiek dowodem ani nie wyjaśnia, w jaki sposób obliczyła te wielkości. Podobnie należy podnieść, że nie dostarcza ona żadnego dowodu na poparcie swojego twierdzenia, jakoby owa „podaż” spowodowała „zmianę cen na rynku o co najmniej [...]”.
- 71 Po drugie, skarżąca powołuje się na istnienie — obok „czystego lyocellu” i prowiskozy — „substandardowego lyocellu”, który nazywa również lyocellem „gorszej jakości”. W notatce zawartej w załączniku 14 do skargi wskazuje ona, że LLG sprzedaje „kanałami sprzedaży specjalnej” i „po szczególnie niskich cenach”, 1 000 ton tych „podproduktów” rocznie, co zmusiło skarżącą do obniżenia cen o [...] ESP za kilogram „produktów tej samej jakości”.
- 72 Należy w tym względzie stwierdzić, że zawartość akt sprawy nie pozwala na wyciągnięcie wniosku, jakoby istniały różne jakości lyocellu. Trzeba podkreślić w szczególności, że w swoich pismach skarżąca nie sprecyzowała, co obejmuje pojęcie „substandardowego lyocellu”. Ponadto nie zakwestionowała ona wiarygodnie twierdzenia wielokrotnie powtózonego przez LLG i Land Burgenland podczas rozprawy, zgodnie z którym nie istnieje lyocell gorszej jakości. Jeśli chodzi o poświadczenie „niezależnego pośrednika”, załączone do uwag skarżącej przedstawionych w odpowiedzi na wnioski interwencyjne, nie wnosi ono tu żadnego wyjaśnienia, gdyż ogranicza się on do uznania „produktów substandardowych” za należące — tak jak lyocell i prowiskoza — do „zmodyfikowanych włókien” produkowanych przez LLG.

- 73 Gdyby nawet założyć, że LLG produkuje lyocell gorszej jakości i że sprzedaje go po szczególnie niskich cenach, należy podnieść, że skarżąca nie udowodniła w żaden sposób swojej tezy, zgodnie z którą musiała ona z tego powodu obniżyć ceny „produktów tej samej jakości”. Ponadto nie uzasadniła w żaden sposób wielkości i obniżki cen, na które się powołuje.
- 74 Po trzecie, w swojej replice i uwagach przedstawionych w odpowiedzi na wnioski interwencyjne skarżąca opiera się przede wszystkim na konkurencji, która, jej zdaniem, istnieje pomiędzy prowiskożą a wiskożą. Utrzymuje, że okoliczności, że LLG sprzedaje prowiskożę po cenach konkurencyjnych do cen wiskozy i że klienci wolą tę pierwszą od tej drugiej ze względu na jej lepszą jakość, mają wpływ na jej pozycję rynkową.
- 75 Należy stwierdzić w tym względzie, że skarżąca ponownie ogranicza się do przedstawienia niewystarczająco udowodnionych twierdzeń.
- 76 Z jednej strony, notatka dołączona przez nią do repliki na poparcie jej twierdzeń nie jest w żaden sposób przekonująca, gdyż jest to jedynie opracowany przez jej wewnętrzny dział zwykły dokument, który ogranicza się do przedstawienia bardzo ogólnych informacji uzyskanych podczas rozmów z niektórymi z jej klientów.
- 77 Z drugiej strony, gdyby nawet założyć, że prowiskoża i wiskoża mają takie same zastosowanie i są sprzedawane po podobnych cenach, należy podnieść, że skarżąca nie udziela żadnej, nawet lakonicznej informacji co do strat i innych negatywnych konsekwencji, które poniosła z powodu podaży prowiskozy produkowanej przez LLG. W tym względzie takie informacje byłyby tym bardziej potrzebne, gdyż nie ulega wątpliwości, że prowiskoża stanowi nowy produkt, wytworzony i wprowadzony do obrotu dopiero w roku następującym po roku, w którym wydano zaskarżoną decyzję.

- 78 Z powyższych rozważań wynika, że skarżąca nie wskazała w należyty sposób przyczyn, dla których zaskarżona decyzja mogłaby zaszkodzić jej uzasadnionym interesom poprzez znaczący wpływ na jej pozycję rynkową.
- 79 Uwzględniając tę okoliczność oraz ograniczoną rolę skarżącej w postępowaniu poprzedzającym wniesienie skargi (zob. pkt 59 powyżej), należy stwierdzić, że zaskarżona decyzja nie dotyczy jej indywidualnie.
- 80 Wynika z tego, że skargę należy uznać za niedopuszczalną. Stąd nie ma potrzeby rozważać, czy zaskarżona decyzja dotyczy skarżącej bezpośrednio.
- 81 Nie ma potrzeby orzekania w przedmiocie wniosku skarżącej z dnia 16 października 2001 r. o zarządzenie środków organizacji postępowania w zakresie, w jakim dotyczy on dokumentów i informacji nieobjętych środkami organizacji postępowania zarządzonymi w dniu 14 listopada 2001 r., gdyż zawartość akt sprawy i wyjaśnienia udzielone podczas rozprawy są wystarczające, aby Sąd mógł orzec w niniejszej sprawie.

W przedmiocie kosztów

- 82 Zgodnie z art. 87 § 2 regulaminu kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę. Ponieważ skarżąca przegrała sprawę, należy — zgodnie z żądaniem Komisji — obciążyć ją jej własnymi kosztami oraz kosztami poniesionymi przez Komisję.

83 Republika Austrii pokrywa własne koszty zgodnie z art. 87 § 4 akapit pierwszy regulaminu. Zgodnie z art. 87 § 4 akapit trzeci regulaminu LLG i Land Burgenland pokrywają własne koszty.

Z powyższych względów

SĄD (piąta izba w składzie powiększonym)

orzeka, co następuje:

- 1) Skarga zostaje odrzucona jako niedopuszczalna.
- 2) Skarżąca pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez Komisję.
- 3) Interwenienci pokrywają własne koszty.

Lindh

García-Valdecasas

Cooke

Mengozzi

Martins Ribeiro

Wyrok ogłoszono na posiedzeniu jawnym w Luksemburgu w dniu 14 kwietnia 2005 r.

Sekretarz

Prezes

H. Jung

P. Lindh